

ՀԱՅԳՈՒԿ HAYTOUG

ՄԱՐՏ-ԱՊՐԻԼ 1980

MARCH-APRIL 1980

Օրգան Արեւմտ. Ամերիկայի Հայ Երիտասարդաց Դաշնակցութեան

Բացառիկ Թիւ

Special Issue

ԿԵՅՅԷ՛

ՀԱՅ ՅԵՂԱՓՈՒՍԱ-

ԿԱՍ ԴՄԵՆԱԿ-

ՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

ԽԱՆՉԱԿԻ ԾԱՅՐՆ Է:

ԿԵՅՅԷ՛
ՈՎ ՈՐ ՅԱՂԹԷ,

«ՀԱՅԿԱԿԱՆՑԵ-

ՂԱՍԴԱՆՈՒԹԵԱՆ
ՆԻԿՈՂ ԴՈՒՄԱՆ

ԱՐԴԱՐՈՒԹԵԱՆ

ՄԱՐՏԻԿՆԵՐԸ»

Արիւնարբու ֆաշիստ Թուրքիոյ դէմ ի գործ դըրուած պայքարը վերելքի մը վրայ է: Ականատես կը դառնանք այն արդար տեսակներու շարքին ու յեղափոխական կոուելակերպի հասունցած թափփին որ կը գործադրուի հայ երիտասարդութեան վրէժխնդիր բազուկներուն կողմէ «Հայկական Ցեղասպանութեան Արդարութեան Մարտիկներ» անուան տակ:

Դարերու ընթացքին ստրկացած ու տառապած հայ ժողովուրդը կ'անդրադառնայ թէ ո՛ր է իր դէմ գործուած չարիքներուն աղբիւրը ու վերագտած այս աղբիւրը ցամաքացնելու միակ միջոցը: Թուրքիոյ ներկայ վարչամեթենան ուր իրեն նեցուկ համաշխարհային իմպերիալիզմը իրենց դիմաց կը տեսնեն ամբողջ ժողովուրդ մը, ազգ մը, որ Լիբանանէն մինչեւ Պարսկաստան, Հայաստանէն մինչեւ Ամերիկա, որոշած է պայքարիլ — ու մեռնիլ եթէ պէտք է — ամէն տեսակի խոչընդոտներու դէմ, յանուն յեղափոխութեան խոստացած վառ արշալոյսին ու յանուն այն նպատակներուն որոնց սիրոյն Հրայր Գիլինեաններ բանտարկուած կը մնան Ֆրանսայի խոնարհ բանտերու մթութեան մէջ:

Հայ ժողովուրդը բարձրացուցած է պայքարի դրօշակը: Հայ ժողովուրդի այս տրամադրութեան — ո՛չ համոզումին առընթեր, Ամերիկայի հայ երիտասարդութեան կեցուածքը պէտք է որ ըլլայ հաստատ, ու իր աշխատանքներու ուղին յստակ:

Մեր այս աշխատանքներու յեղափոխականացած ընթացքը կ'ենթադրէ կազմակերպութիւն ու ատակութիւն: Կ'ենթադրէ պայքար մեր սրբազան կոուելի հանդէպ ամէն տեսակի անտարբերութեան — անտարբեր ըլլալ թուլամորթ հայ երիտասարդը թէ Ամերիկացի անհատը — պայքար բոլոր անոնց դէմ որոնք մեր յեղափոխականացումն ու դաշնակցականացումը կը խափանեն, եւ վերջապէս վերանորոգուած ու տեղադրուած պայքար Ազատութեան, Անկախութեան ու Ընկերակարութեան սուրբ գաղափարներուն համար:

Վերջերս, Հ.Յ.Գ. մարմիններու կողմէ մեզի յղուած ցուցմունքները կը խոստանան վերոյիշեալի համար պատրաստութեան կարողութիւն:

Պատրաստուինք մեր կարողութեան տակ բոլոր միջոցներով, պատրաստուինք ա՛յն ժամուն համար, երբ մենք ալ մեր կարգին, ինչպէս Լիբանանի ու Պարսկաստանի մեր ընկերները, պիտի գանք դերակատար ըլլալու միջազգային ֆաղափականութեան բեմին վրայ: Ուստի, պատրաստուինք այդ վայրկեանին համար:

1977-ի Հոկտեմբերին ոչ ոք կրնար ըսել Պարսիկ Շահին թէ՛ «երկու տարի չանցած, դուն այլեւս Իրանի Շահ պիտի չըլլաս, այլ Փանամայի եւ Եգիպտոսի մէջ ապաստանած փախստական»:

Ցեղափոխութիւնն ու կոնիւր այդ հրաշքը գործեցին:

Ուրեմն պատրաստուինք, ու յուսանք:

The struggle against the blood-thirsty Fascist Turkey is on its way up. We have been witnesses to a wave of just assassinations and new tactics of revolutionary fighting which have been put into effect by a new revengeful force of the Armenian youth operating under the name of the "Justice Commandoes of the Armenian Genocide."

Over the centuries, the persecuted and suffering Armenian People has realized where the source of the harm brought to it comes from and has realized the only way to make that source run completely dry. Turkey's present puppet government and its main supporter, the international imperialism, are now confronted with an entire people, an entire nation, which from Lebanon to Iran, and from Armenia to America, has decided to fight and even die if necessary against every obstacle in its way in the name of a promising revolution and in the name of those goals which Armenians like Hrair Kilindjian remain imprisoned for in the dark, damp jails of France.

The Armenian People has raised its flag of struggle. This disposition of the Armenian People, not by persuasion, the stance of the Armenian youth of America, must be firm and the direction of its efforts must be clear.

This revolutionized course of our efforts seems to show organization and capability. It assumes a struggle against indifference toward our holy cause, whether the indifferent one is the feeble, cowardly Armenian youth or the average American individual. The struggle is against all those who are hindrances to our becoming revolutionized and unionized, and finally, it is a renewed and feverish struggle for the holy ideals of Freedom, Independence and Socialism.

Recently, indications and documents from the A.R.F. Bodies have promised preparations for the aforementioned power.

Let us prepare ourselves. Let us use any means in our capacity to prepare ourselves for that day when we, too, like our ungers of Lebanon and Iran, will become actors on the stage of international politics. Let us prepare ourselves for that moment.

No one could have said to the Shah of Iran in October of 1977 that "in two years, you will no longer be Iran's Shah, but rather, you will be a hiding and sheltered fugitive in Panama, or Egypt."

Revolution and fighting were the causes for this miracle to happen.

And so, let us get ready, and we are there.

STATEMENT

(In reference to the arrest of Hrair Kilindjian)

On Wednesday, February 6, 1980, at 11:00 a.m. in Berne, Switzerland, an assassination attempt was made on the Turkish ambassador, Doghan Turkmen, as he left the British Embassy and entered his car. He was slightly injured at the side of his head. Similar to other recent terrorist acts, the "Justice Commandoes of the Armenian Genocide" claimed responsibility for the attempt.

An innocent French-Armenian youth by the name of Hrair Max Kilindjian has been falsely accused of participating in this act and has been arrested and imprisoned by the French police.

These times, when entire nations and peoples are being exterminated in places like Cambodia and Vietnam for the advantages of imperialist countries, Hrair Kilindjian becomes the victim of accusations for participating in an act which had a purpose of protecting the rights of the Armenian People — the rights of a People which have been sacrificed for the advantages of this or that government and the caprices of the politics of the Turkish Government.

We are convinced that Hrair's arrest is absolutely unjust and wrong, and cannot be anything otherwise and if nothing else, a preplanned conspiracy. Therefore, as one body, we will stand to protect the rights of our fellow Armenian unger and demand his lawful, justified release — immediately.

EDITOR

ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ

(Հրայր Քիլինճեանի ձերբակալման առիթով)

Չորեքշաբթի, 6 Փետրուար 1980-ի առաւօտեան ժամը 11-ին, Պեռնի (Չուիցերիա), 58-ամեայ թուրք դեսպան՝ Տողան Թուրքմէն, անգլիական դեսպանատունէն դուրս ելած ու ինքնաշարժով մտած ժամանակ, ենթարկուած է մահափորձի մը, թեթեւօրէն վիրաւորուելով քունքէն: Անցեալի բազմաթիւ ահաբեկչական արարքներու նման, գործին պատասխանատուութիւնը ստանձնած է «Հայկական Յեղասպանութեան Մարտիկներ» անուան տակ գործող խնրակցութիւնը:

Այս մահափորձով ամբաստանուած, Ֆրանսահայ անմեղ երիտասարդ Հրայր Քիլինճեան ձերբակալուած է ու բանտարկուած ոստիկանութեան կողմէ:

Այս օրերուս, երբ ամբողջ ազգեր ու ժողովուրդներ Քամպուտիաներու ու Վիէթնամներու մէջ կը բնաջնջուին կայսերապաշտ երկիրներու շահերուն իբրեւ զոհ, Հրայր Քիլինճեան կ'ամբաստանուի արարքի մը համար որ նպատակ ունէր պաշտպանութիւնը հայ ժողովուրդի անժամանցելի իրաւունքներուն, իրաւունքները ժողովուրդի մը որ զոհ գացած է այս կամ այն պետութեան քմայքներուն ու թրքական վատ քաղաքականութեան:

Համոզուած ենք թէ Հրայրի ձերբակալութիւնը բացարձակապէս անարդար է ու անիրաւ եւ ոչ ուրիշ բան եթէ ոչ արդիւնքը նախաձրագրուած դաւադրութեան մը: Ուստի, իբրեւ մէկ մարմին կու գանք կանգնելու պահապան մեր ազգակից ընկերոջ իրաւունքներուն ու պահանջելու անոր ազատ ու անպարտ արձակումը բանտէն անմիջապէս:

ԽՄԲ.

Look at this picture.

Look at this picture and see in it an entire nation whose history consists of six hundred years of massacre, torture, and persecution. Look here, in this picture, and see the Turk's barbarity, brutality, and inhumanity.

Down with oppression and the fascist Turkish Government.

Նայեցէք այս պատկերին:

Նայեցէք այս պատկերին ու անոր մէջ տեսէք ամբողջ ազգի մը վեց հարիւր տարուան ջարդի, տանջանքի, եւ հալածանքի պատմութիւնը: Տեսէք, հոս, այս պատկերին մէջ՝ թուրքին վայրագութիւնը, դաժանութիւնը, եւ իմբերիալիզմի անգթութիւնը եւ անմարդկայնութիւնը:

Անկցի բռնատիրութիւնը ու թրքական ֆաշիստ կառավարութիւնը:

ԱՀԱԲԵԿՉՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԱՀԱԲԵԿԻՉԸ

Ահաբեկչութիւնը ակտ մըն է որ կը կատարուի կազմակերպուած խումբերու կամ կուսակցութիւններու կողմէ եւ գլխաւորապէս կը ծառայէ որպէս քարոզչական միջոց մը այդ խումբի կամ կուսակցութեան քաղաքական նպատակներուն հասնելու ճամբուն ընթացքին:

Ահաբեկիչը կազմակերպութեան պատժող ձեռքն է, ան իր հարուածը կ'ուղղէ այնպիսի անհատներու դէմ որոնք իրենց դիրքով կարեւոր տեղ կը գրաւեն թշնամի կազմակերպութեան կամ պետութեան մէջ:

Ահաբեկչութիւնը պէտք չէ շփոթել անհատներու կամ խումբի կողմէ գործադրուած բիրտ ուժի հետ: Այո, ահաբեկչութիւնը բիրտ ուժի գործածութիւնն է որ կը պատճառէ հոգեկան կամ ֆիզիքական վնաս, սակայն ան կ'իմաստաւորուի երբ կը ծառայէ որպէս քարոզչական միջոց յեղափոխութեան մը ընթացքին:

Յեղափոխութիւն մը որ ուղղուած է պետութեան մը դէմ (օրինակ) չի կրնար այդ պետութեան անկման որպէս միջոց գործածել մի միայն ահաբեկչութիւնը, որովհետեւ պետութիւն մը, մի քանի անձնաւորութիւններու մահուամբ տեղի չի տար, այլ անոնց տեղ կը նշանակէ նոր պաշտօնեաներ:

Ձանազան ահաբեկչական գործունէութիւններու կը հանդիպինք աշխարհի պատմութեան մէջ:

Ինչպէս Ռուսիոյ մէջ, ցարի իշխանութիւնը տապալելու համար, կամ ազգային նպատակներ հետապնդելու համար, անկլօ-իրլանտական պատերազմի շրջանին (1919-1921):

Հայ յեղափոխութեան շրջանին կատարուած ահաբեկչութիւնները կարելի է բաժնել, ըստ իրենց բնոյթին, երկու տեսակի. արտաքին՝ քաղաքական, եւ ներքին՝ ազգային-կարգապահական (հոս յիշենք թէ ահաբեկչութիւնները, ներքին թէ արտաքին, կը կատարուէին Հ. Յ. Դաշնակցութեան կողմէ):

Ներքին տեղորոշները, ուղղուած հայ մատնիչներու եւ դաւաճաններու դէմ մեծապէս օգնած են մեր ազգային միութեան, եւ ազգային միակամ պայքարին, Ռուս իշխանութեան դէմ, 1903-4 թուականներուն:

Արտաքին քաղաքական ահաբեկչութիւնը միջոց մըն էր ցնցելու աշխարհի խիղճը եւ պարտադրելու հայկական խնդրի լուծումը:

Անկախ այս երկուքէն, ահաբեկչութիւնը շատ անգամ դարձած է եւ կը դառնայ պէտք մը՝ ինչպէս կ'ըսէ Դաշնակցական մեծ գաղափարաբան Միքայէլ Վարանդեան, երբ կ'անդրադառնայ Սուլթան Համիտի ահաբեկչութեան մասին. «Կան վայրկեաններ երբ նման վրէժխնդիր գործողութիւնները ինքնին յեղափոխական արժէքներ են, անկախ տալիք հետեւանքէն, — արժէքներ՝ նուիրագործուած բանականութեան, համամարդկային բարոյագիտութեան օրէնքներով»:

Ինչպիսի՞ մարդիկ էին հայ ահաբեկիչները եւ ինչպէ՞ս կ'ընտրուէին:

Այս հարցումներուն պատասխանելու համար կը մէջբերենք Ռուբէն Տէր Մինասեանի «Հայ յեղափոխականի մը յիշատակները» գիրքէն կտոր մը:

«Ահաբեկման գացողը, նախ, պէտք է վճռած ըլլար որ տրուած գործը անպայման պէտք է յաջողցնել: Երկրորդ՝ ան պէտք չէ ձերբակալուէր ոչ վիրաւոր եւ ոչ ալ անվնաս: Երրորդ՝ պէտք է կարողանար ազատուիլ՝ առանց իր հետքը ձգելու: Չորրորդ՝ եթէ այդ բոլորը չկարողանար, անպայման պէտք է մեռնէր:

Ասկէ պարզ է թէ ահաբեկիչը, բացի քաջութենէն, բան մըն ալ աւելի պէտք է ունենար: Ան անպայման յաջողելու վստահութիւնը պէտք է ունենար, եւ իր ազատման կամ հաստատ մահուան հարցը երկրորդական պէտք է ըլլար անոր համար:

Այն ահաբեկիչը որ մէկ կամ երկու կամ առ առաւելն երեք ահաբեկում կատարած է եւ այլեւս կատարելու ոչ կ'իրք ունի եւ ոչ ալ ցանկութիւն, նոյնիսկ չի յիշեր իր ըրածը, կարող է պահած ըլլալ գաղափարականութիւնը: Իսկ ան, որ հաճոյք կ'առնէ ահաբեկումէն եւ կ'որոնէ այդ, կը նշանակէ թէ կորսնցուցած է իր գաղափարականութիւնը:

Այդպիսի մէկէն չարիք պէտք է սպասել»:

Այս էր հայ ահաբեկչի տիպարը (եւ ահաբեկչութեան գաղափարը) 20րդ դարու սկիզբը, այդպէս ալ կը մնայ մեզ համար, երբ մանաւանդ ունինք մոռցուած դատ, որու լուծման ճամբու ընթացքին պիտի քաղաքականանք, յեղափոխականանք, ինչպէս նաեւ ծնունդ պիտի տանք արդարութիւն պաշտպանող ու բռնակալը պատժող երիտասարդ բազուկներուն:

Djemal Pasha, Minister of the Marine.

Talaat Bey, Turkish Minister of the Interior.

TERRORISM AND THE TERRORIST

Terrorism is an act which is performed by organized groups or organizations. It serves primarily as a means of propaganda for those groups or organizations, in the achievement of their political goals.

The terrorist is the punishing arm of an organization. He directs his blows toward those individuals who, by their position, play an important role in an enemy organization or government.

Terrorism must not be confused with the crude force performed by individuals or multitudes. Yes, terrorism is the application of crude force which inflicts emotional and physical harm. It receives meaning when it serves as a means of propaganda during a revolution, since revolution that is directed toward a government, cannot use only terrorism as a means to bring forth the fall of that government. A government will not give in because of the death of government will not give in because of the death of a few persons who are high in rank. Thus, the government will appoint new people to fill those positions.

We come across many terrorist activities in the history of the world, such as in Russia to overthrow the Tzarist government, or to achieve national goals, in the period of the Anglo-Irish war in 1919-1921.

Terrorism, according to its nature, can be divided into two categories: external (political) terrorism and Internal (national-disciplinary) terrorism.

Internal terrorism has been directed by the Armenian Revolutionary Federation towards its traitors. This type of terrorism has provided great help to our political organization and to our United Revolution against the Russian government in 1903-1904.

External-political terrorism is a means of raising world consciousness and demanding the resolution of the Armenian Case.

Aside from these two, terrorism often becomes a need. As the great ideologist Mikael Varantian once said concerning Sultan Hamid's assassination, "There are instances in which such revengeful acts themselves become revolutionary assets regardless of the outcoming results. These assets become meaningful and effective means of expression in accordance with human moral standards."

What kind of people were the Armenian terrorists and how were they elected? Roupen Der Minasian answers these questions in the first volume of his novel "The Memoirs of an Armenian Revolutionary."

"The terrorist must first decide that the task he has been assigned must be fulfilled regardless of any circumstances. Secondly, he must not be captured under any condition. Thirdly, he must get away

without leaving any trace. The fourth and final condition is that if the terrorist, for some reason, cannot fulfill these three, he must die.

It is a basic fact that the terrorist must be more than simply courageous. He must have confidence in his success. Hence his living or dying has to be secondary.

A terrorist who has performed one or more acts of terrorism, and no longer possess the desire to continue performing these acts, still probably possesses his principles concerning terrorism. If the terrorist enjoys terrorism and looks forward to the physical performance of these acts, he probably no longer possess these principles. All that can be expected from this type of person is a malicious outcome.

To this day, we continue to value the idea of terrorism and the model terrorist with the same significance and importance as that of a century ago.

Mustafa Kemal, the Young Turks' chief of staff under Enver Pasha.

Enver Pasha, leader of the Young Turk movement.

"It is for you to urge upon all the necessity of placing yourselves in a position of an armed nation whose strength lies not in its numbers or in its military organization, but in the spirit of those who love their country and are prepared to die for it".

LORD SALISBURY, May 9, 1900

ՍԵՂՐԱԿԸ

Կիրակի կէսօրէ ետք էր, ժամը 5-ին, Հ.Ե. Դաշ-նակցութեան հերթական ժողով ունէի. ժամը տակաւին 4:30 ըլլալով, ուզեցի առիթէն օգտուիլ եւ լուալ տալ ինքնաշարժս:

Ամենէն մօտիկ քարիւղի կայարանը կանգ առի. բարեբախտաբար յաճախորդներու շարքը շատ երկար չէր եւ շուտով կարգը հասաւ ինքնաշարժիս:

Հանգստաւէտ աթոռիս մէջ, գրեթէ երկնցած սկսայ հետեւիլ աշխատաւորներու ձեռքի շարժումներուն. ուշադրութիւնս գրաւեց տարիքոտ մարդ մը որ քիթին տակէն երգ մը մրմուռով ինքնաշարժիս ապակիները կը չորցնէր: Ծանօթ բան մը ունէր այդ մարդը. աւելի ուշադրութեամբ ականջ տալով, ճանչցայ հայկական յայտ-նի եղանակ մը. հետաքրքրութենէ մղուած եւ որոշ մօտիկութիւն մը զգալով այդ անձին հանդէպ, մօտեցայ ու ինքզինքս ծանօթացուցի. վերջապէս երկուքս ալ հայ էինք:

Մեր խօսակցութենէն ի յայտ եկաւ որ Սեղրակ (այդպէս էր անունը), կինը, եւ երեք զաւակները միացեալ Նահանգներ գաղթած էին Պարսկաստանէն, երկրին քաղաքական անորոշ կացութեան հետեւան-քով:

Պատմութիւնը ինքզինք կը կրկնէ:

Նորէն հայու ճակատագիր, նորէն գաղթ:

Սեղրակի պատմութիւնը վրաս ազդած էր. հիմա որ կը մտածեմ այդ մասին, յուզումի եւ բարկութեան զգացումները զիս կը խեղթեն եւ կ'ուզեմ դուրս տալ այդ թոյնը:

Ինչո՞ւ, ինչո՞ւ 60 տարեկան հայ մարդը ստիպուէր այսպիսի կեանք մը ապրելու: Ինչո՞ւ ամբողջ հայու-թիւնը ստիպուէր տաժանակիր կեանք մը ապրելու իր հայրենիքէն հեռու: Թուրք բարբարոսներու պատճառով արդեօք միայն, թէ ոչ աշխարհի բոլոր անտարբեր մեծ պետութիւններու պատճառով:

Անկասկած երկուքն ալ. անպատիժ մնացած թուրքերը որ մէկ ու կէս միլիոն հայերու ջարդը կազմակերպեցին եւ գործադրեցին, եւ այն «մեծ» պետութիւնները որոնք ազատութիւն եւ արդարութիւն քարոզելով անտարբեր մնացին անարդարութեան մը հանդէպ, որովհետեւ իրենց շահերը այդպէս կը ներէին:

Արդեօք միայն Սեղրակն էր թէ Սեղրակի նման շատեր, որ կը տառապէին միեւնոյն տանջանքէն:

Հիմա որ կը մտածեմ այդ մասին, աւելի պայծառօրէն կը յիշեմ...

Ա. ԲԱՆԴԱԿԵԱՆ

«Հայ ժողովուրդը պէ՛տք է յեղափոխական լինի այն մոմէնտին, երբ պայմանները մեզ նպաստանոր լինին, որեմն, ամէն բոպէ, որովհետեւ կրկնում ենք, անորոշ է այդ մոմէնտը»:

ԴՐՕՇԱԿ, Հոկտ. 1899

ON MY WAY TO THE A.Y.F. MEETING...

On my way to the A.Y.F. meeting several weeks ago, I noticed that my car was absolutely filthy. In addition, the gas tank appeared nearly empty. Immediately I checked my wristwatch. The meeting was scheduled for 5:00 — which meant it would have started by 5:30. Since it was still only 4:30, I figured I had time to buy gas and get my car cleaned. I automatically stopped at the closest car wash, on Western Ave.

There weren't many customers, so my car went through relatively quickly. I followed it through each phase of the car wash, every now and then mentioning to the workers a few spots they'd missed. I remember thinking about how I would sincerely hate having to do their job.

I patiently watched an older man wiping my car dry. Meanwhile, he seemed to be singing. I listened more carefully and found I recognized the songs — Armenian songs. Feeling a certain curiosity and natural closeness to this man I approached him. Consequently, we had a conversation and spoke quite a while before his employer began getting upset.

His name was Setrak, and from what I could tell, he was about 60 years old. He had emigrated from Iran and had come here to California with his wife and three sons. He explained how he works in the car wash, while his two eldest children also work. The rent he pays is a measly \$250 per month — and yet the man seemed quite dismayed about his situation. Apparently he is having a difficult time getting along.

Later, thinking about this man and what he represents provoked within me strong emotion both of anger and grief. Why was this Armenian man of 60 forced to live his life like this? Why were so many Armenians placed in such a predicament? Because of those ruffian Turks? Well of course because of the lousy barbarians! — But how about beyond 1915? Were the Turks the only ones preventing justice to be done?

The free, democratic, unselfish powers like England, France, the U.S., and the rest: the ones that always protect the subjected peoples like the "Holy Russia". Well, I suppose they were pretty vehemently in favor of supporting their "little ally". But maybe they checked to see what the "little ally" had to offer the "big allies" — No oil or other raw materials, no hydrogen bomb — Not much for the big shots... Well, they seem to have forgotten us pretty quickly. And why not? Put aside the fact that half our nation was slaughtered, and still we were persecuted, still injustice was being done.

And you'll clearly see that these imperialist nations would have absolutely no logical (profitable) reason to protect us. Isn't it simple?

A. PANTAKIAN

ՄԱՆՆ ԴԱՄԻՐԵԱՆ

**ԱԶԱՏԱԳՐԱԿԱՆ
ՇԱՐԺՈՒՄՆԵՈՒ
ՀԱՄԱԳՈՒՄԱՐ
ԹԵՀՐԱՆԻ ՄԷՋ**

Ուրախութեամբ տեղեկացանք թէ Յունուար 4, 1980էն սկսեալ եւ 6 օր տևողութեամբ տեղի ունեցած է «Ազատագրական Շարժումներու Համագումարը» Թեհրանի մէջ, մասնակցութեամբ Պ.Ա.Կ.-ի, Արժան-թինի, եւ այլ երկիրներու ազատագրական շարժումնե-րու ներկայացուցիչներուն:

Մեր գաղափարակից ու գործակից Հ.Յ.Դ. Ռոստոմ Երիտասարդական Միութիւնը յղած է պատգամ մը այս համագումարին, որմով կու գայ ողջունել ու գնահատել համագումարը: «Այս համագումարը», կ'ըսէ պատգա-մը, «լաւ առիթ է պայքարող եղբայրներու ու քոյրերու մտքերու ու փորձառութիւններու փոխանակման համար իրաւագուրկ ժողովուրդներու ու յեղափոխութեանց առաւել զարգացման ճանապարհին»:

Պատգամը կը պարզէ ժողովին հայ ժողովուրդի իրաւագուրկ ու ճնշուած կացութիւնը Փաշխտ թուր-քիոյ ու համաշխարհային իմպէրիալիզմի կողմէ, ու խօսքը կը փակէ գոչելով «Կեցցէ՛ իրաւագուրկ ժողո-վուրդներու արդար պայքարը, Կեցցէ՛ հակա-իմպէրիա-լիստ պայքարը»:

«ՀԱՅԴՈՒԿ»

**CONFERENCE OF
INDEPENDENCE
MOVEMENTS
IN TEHERAN**

We were very happy to hear that beginning on January 4, 1980, and lasting for 6 days, a Conference of Independence Movements took place in Teheran, Iran. Representatives from the P.L.O., Argentina and many other nations with independence movements attended the meeting.

The Armenian Revolutionary Federation Rosdom Youth Organization of Iran, our fellow ungers and co-workers, had sent a message to the Conference saluting its formation. "This Conference," the message read, "provides an excellent chance for brothers and sisters who are struggling for independence to exchange ideas and experiences of deprived peoples and revolutions in addition to promoting their causes." The message also explained to the Conference that the Armenian People is in a deprived and oppressed state caused by fascist Turkey and international imperialism.

The A.R.F. Rosdom Youth Organization ended its message by exclaiming, "Long live the just struggle of oppressed peoples! Long live the struggle against imperialism!"

"HAYTOUG"

THE ARMENIAN PEASANT

On April 24th, the Armenian Golgotha began and continued until it reached the four corners of the world. It's true that Armenian descendants have reached high positions, but their lives will continue to be a treacherous climb up the Golgotha as long as they are living away from their homeland, as long as they serve alien countries and alien cultures, and especially when they build their homes on foreign soil.

The Armenian peasant continuously lived on his land for more than 2500 years. He had cultivated that barren soil into fertile ground, built his home on it, and loved it more than life itself. Many people, many armies, came and left, and trampled the fields, and many tyrants subjected him. Yet he remained faithful to his ancestors and lived and died in the land of his birth. Many royal houses had been established in which he had served. Eventually these lands were sold along with the faithful peasants. The peasant was left to face difficulties, to preserve the ancestral traditions and memories, and with all his might hold on to his soil.

After all the kings and princes came the string of barbarians. One after another came the Seljuks, the Mongols, the Tatars, and finally the Turks. They invaded Armenia from one end to the other. They crushed under their hooves the field and vineyards, burned the villages and cities, killed and captured the Armenian villages, but could never destroy his will to keep hold of his land. The Turks and Kurds had given their lion's share to suppress the Armenian peasant.

This went on continuously for 800 years in Armenia, and the Armenians had become accustomed to the incessant subjugation and massacres. He tried to put up with it as living in another world, until he was reality and must accept it, and face it.

These were Armenian revolutionaries — who came to protect their property and life, their honor and soil — that soil, of the rocky and mountainous land, to which they had clung.

For the first time, in a long while they saw the Armenian soldier and remembered the days when the ministers and their troops would protect that land; when royal lions and centries would protect the country from all foreign campaigns, and how the revolutionary fidayee had come to take his own places.

And they Armenian villager lived through these days, even though they were short days, but he felt the fist of justice which was punishing the mob exploiting him. Yet, the enemy and fate were more clever. They were able to push the revolutionaries further away by giving them a false sense of freedom and false promises that the subjugation had ceased.

April 24, 1915.

The day of the execution swords and of uprooting. The Armenian peasant was subjected to the most vicious, and at the same time the most organized

massacre of his history. By force he was taken from his soil, and to make sure he wouldn't return, he was killed and tortured in the deserts.

The country was deserted. The fields were left barren and became grazing places for lambs and cows. Churches became stables and monasteries became arsenals. The survivors were prohibited from returning to their homes and they died longing for their country in their hearths. As for their children, the fatherland became a distant country and an old echo.

Although in only one small piece of land, $\frac{2}{3}$ of the people were able to live and program, $\frac{2}{3}$'s were in distant parts of the world, and were deprived of contributing to their homeland and of the right to live freely on their soil.

And today, when the entire diaspora feels the heavy yoke of the clear danger of it's loss, and struggles against the threat of assimilations due to it's life in exile, the breast of the people's new "fools" are emerging. True children are called to share it's fate with their own hands and mold the Armenians' future with their iron wills.

They have had a long and stern history. Many nations, reigns, empires have come and gone. And today only their names remain. But the "strength of the land" has kept the Armenians and their will to live alive — and today our new "fools", if they have one thing in mind, it's to return to the lap of their true soil, to continue our existence, and to bring our contribution to the varied and free progress of mankind.

Finally, if we

"Have vowed to fight, and will to die,

We're convinced that there is only Armenian salvation through arms..."

That is because we know that without the land, the Armenians are destined to have our names written as "ancient" in the lists of history books.

E. TIMAKSIAN

FROM GREECE...

The Haytoug Staff gratefully received a record of revolutionary songs translated and sung in the Greek language which was prepared and sent to us by the A.R.F. Youth Organization of Greece. The record is the result of a critical and serious effort by our ungers of Greece to propagandize the Armenian Revolutionary Movement to the Greek public. We find this project to be very encouraging.

The Haytoug Staff has taken the responsibility of taking the songs on the record onto cassettes and mailing them for a cost of \$5 to anyone who requests it. Those interested in receiving this cassette should write to us.

"HAYTOUG"

1915, Ապրիլ 24-ին, սկսաւ հայ ազգին Գողգոթան, որ կը շարունակուի մինչեւ այսօր աշխարհի չորս ծագերուն ապրող հայերուն համար: Ծիշդ է թէ շատ մը վերապրողներու զաւակները նախանձեղի դիրքերու հասած են, սակայն անոնց կանքը կը շարունակէ ըլլալ դաժան Գողգոթայի վերելք մը, այնքան ատեն որ կը շարունակեն ապրիլ հայրենիքէն հեռու, այնքան ատեն որ կը ծառայեն օտար տնտեսութեանց, օտար մշակոյթներու, եւ մանաւանդ երբ իրենց տունը կը շինեն օտար հողի վրայ:

Հայ գիւղացին ապրած էր հայրենի հողին վրայ աւելի քան 2500 տարիներ շարունակաբար, մշակած էր զայն, խոպան դաշտերը դարձուցած էր բերրի, տուն շինած էր, ու իր հողը սիրած էր կեանքէն աւելի: Եկած անցած էին շատ մը աշխարհակալներ, անթիւ բանակներ ոտնակոխ ըրած էին ծաղկած դաշտերը, բազմաթիւ բռնակալներ բռնացած էին իր վրայ, սակայն ինք մնացած էր հաւատարիմ իր պապերու գերեզմանին, ու ապրած եւ մեռած էր հոն ուր ծնած էր: Զանազան արքայական տուներ իշխած էին հոն, այլեւայլ նախարարական տուներու ծառայած է ան, բայց այս բոլորը եկած ու անցած էին: Արքայական տոհմերը չբացած էին, նախարարներ ծախած իրենց հողերը եւ հաւատարիմ գիւղացին, ու գացած հեռու երկիրներ. բայց ռամիկ ժողովուրդը մնացած էր հոն ու դիմագրաւելով բոլոր դժուարութիւններն ու պատուհասները, կենդանի պահած էր իր նախնիքներու սովորութիւններն ու յիշատակները եւ ամբողջ ուժով կառչած էր իր հողին:

Թագաւորներուն ու իշխաններուն հեռանալէն ետք, սկսած էր բարբարոսներու շարանը: Ետեւ ետեւի եկած էին Սելճուքները, Մոնկոլները, Թաթարներն ու վերջապէս թուրքերը, եւ ասպատակած էին Հայաստանը մէկ ծայրէն միւսը. իրենց սմբակներուն տակ ճգմած արտերն ու այգիները, այրած գիւղերն ու քաղաքները, սպաննած ու բռնաբարած հայ շինականը, բայց երբեք չէին կրցած խզել անոր հողին կառչելու կամքը: Հետագային թուրքն ու քիւրտն ալ տուած էին իրենց առիւծի բաժինը ճնշելու հայ շինականը:

Եւ այսպէս շարունակաբար աւելի քան ութ հարիւր տարի, բուն Հայաստանի մէջ: Այլեւս վարժուած էր հայ գիւղացին այս յաճախակի բռնութիւններուն ու ջարդերուն, մշտական բռնաբարութեանց ու յափշտակութեանց. երբ երեցաւ իրեն երկար ատենէ ի վեր մոռցուած ուսուսպելներու մէջ միայն յիշուած երեւոյթը: Սկիզբը չուզեց հաւատալ ու նոյնիսկ փորձեց դիմադրել, բայց իրականութիւնը իր առջեւն էր եւ ան եկած էր իրեն համար:

Հայ յեղափոխականներն էին անոնք: Եկած էին պաշտպանելու իր գոյքն ու կեանքը, իր պատիւն ու հողը, այն հողը որուն համար դարեր շարունակ կառչած մնացած էր այդ ժայռոտ ու լեռնոտ երկրին:

Երկար ատենէ ի վեր, առաջին անգամ ըլլալով ան կը տեսնէր հայ գինուորը, եւ կը յիշէր հին օրերը երբ հայկական նախարարները իրենց բանակներով տէր կը կանգնէին իր հողին, երբ արքայական այրուձինն ու սահմանապահ բղէջիւնները երկիրը կը պաշտպանեն բո-

լոր օտար արշաւանքներուն դէմ: Ու հիմա յեղափոխական Ֆետայիները եկած էին բռնելու իրենց պաշտպան ցեղերը:

Եւ հայ գիւղացին այս օրերն ալ ապրեցաւ. հոգ չէ թէ կարճ ժամանակի մը համար, բայց ան զգաց արդարութեան բազուկը որ կը պատժէր զինքը կեղեքող խուժանը: Սակայն թշնամին ու ճակատագիրը աւելի խորամանկ, կրցան հեռացնել յեղափոխականները անոնց տալով ազատութեան կեղծ զգացումը, բռնութիւնը վերջացած ըլլալու սուտ խոստումը:

1915, Ապրիլ 24:

Եաթաղաններու ու տեղահանութեան օր: Հայ գիւղացին սկսաւ ենթարկուիլ իր պատմութեան ամենավայրագ ու միեւնոյն ատեն ամենակազմակերպ հալածանքին: Սկսան զինքը բռնի հեռացնել իր պապեանական հողէն, ու վստահ ըլլալու համար անոր չվեռադառնալուն, սպաննեցին ու խոթխոթեցին զայն անապատներուն մէջ:

Երկիրը ամայացաւ: Դաշտերը դարձան խոպան ու եղան արօտատեղի ոչխարներուն ու կովերուն համար: Եկեղեցիները՝ ախոռ, իսկ վանքերը՝ զօրանոց: Իսկ վերապրողներուն արգիլուեցաւ վերադառնալ իրենց տուները ու անոնք մեռան հայրենիքի կարօտը իրենց սրտերուն մէջ: Իսկ իր զաւակներուն համար հայրենիքը դարձաւ հեռաւոր մէկ երկիր, ու անունը հին մէկ արձագանգ:

Թէեւ երկրին մէկ անկիւնը, մէկ փոքր հողի վրայ կրցաւ ժողովուրդին մէկ երրորդը ապրիլ, ու զագանալ, բայց միւս երկու երրորդը հեռու աշխարհներու մէջ զրկուած մնաց հայրենիքը ծաղկեցնելու եւ հողին վրայ ազատ ապրելու իրաւունքին:

Ու այսօր, երբ ամբողջ սփիւռքը իր վզին վրայ կը զգայ կորուստի յստակ վտանգը, եւ կը քաշքշէ ուշ կամ կանուխ ձուլուելու ենթակայ վտարանդի կեանքը, ժողովուրդի ծոցէն ծնած նոր «խենդ»եր մէջտեղ կու գան: Հարագատ գաւակներ՝ որոնք կոչուած են իրենց ձեռքերով շինելու իրենց ճակատագիրը, երկաթէ կամքով կերտելու հայոց ապագան:

Երկար ու դաժան պատմութիւն մը ունեցած ենք: Ծատ ազգեր, տոհմեր, աշխարհակալներ ու կայսրութիւններ եկած ու անցած են, ու այսօր անոնցմէ կը մնայ միայն իրենց հինցած անունները: Բայց «հողին ուժը» կենդանի պահած է հայ ժողովուրդը ու անոր ապրելու կամքը: Եւ այսօր, մեր նոր «խենդ»երը, եթէ ի մտի ունին մէկ բան, այն ալ վերադառնալն է դէպի հարագատ հողին գիրկը, շարունակելու համար մեր գոյութիւնը եւ մեր բաժինը բերելու մարդկութեան բազմակողմանի ու ազատ զարգացման:

Վերջապէս եթէ մենք՝

Ուխտել ենք կռուել, այդ սիրով մեռնել, համոզուած ենք որ միայն գէնքով կայ հայոց փրկութիւն: Որովհետեւ, գիտենք թէ առանց հողին, հայ ժողովուրդը դատապարտուած է իր անունը աւելցնելու «հինցած» ու գիրքերու մէջ միայն գրուած անուններու ցանկին մէջ:

Ե. ԴԻՄԱՔՍԵԱՆ

Կա՛ց: Եթէ եկած ես Լիբանանէն, Պարսկաստանէն, Իրաքէն եւ նոյնիսկ Հայաստանէն, մի՛ կարգար այս սողերը, որովհետեւ կրնայ ըլլալ որ չհասկնաս գըրուածը, որուն հեղինակը «Իտէայ» Ամերիկահայ մըն է:

Անկասկած այս բոլորը ծիծաղելի ենթադրութիւններ են: Այսպիսի անարդար գատողութիւնները տեղի կ'ունենան ոչ միայն Ամերիկահայերու մօտ, այլ եւ բոլորին քով, մանաւանդ երիտասարդութեան: Այս բոլորը կը պատահին զարոցներու, միութիւններու եւ եկեղեցիներու մէջ: Ամէն խումբ տարբեր աչքով կը նայի մնացածին վրայ: Կը քննադատէ անոնց հագուածքը, խօսակցութիւնը եւ մտածելակերպը: Ուրեմն այդ «մնացածները» կ'ենթարկուին գատողութիւններու, որովհետեւ չեն ծնած միւսներուն ծնած վայրը կամ երկիրը: Երբեմն խումբերուն թիւը հաւասար կ'ըլլայ, սակայն իրարու դէմ թշնամութիւններ կը ծնին եւ հետզհետէ կը հասնին անհեթեթութեան:

Այս բոլորը տգեղ երեւոյթ է, մանաւանդ մեզի՝ Հ.Յ.Դ.-ականներու: Մենք որ պէտք է աշխատինք մեր ազգի վերելքին համար, մեր ժամանակը կ'անցնենք այսպիսի բաներով: Այս բոլորը պէտք է վերջ գտնեն: Ի վերջոյ մենք ո՞վ ենք դատելու համար մէկու մը մտածելակերպին ճիշդ կամ սխալ ըլլալը: Յաճախ կը կըրկենք թէ պէտք է միանանք մեր նպատակին հասնելու համար: Այդ ուղիին վրայ պէտք է գիտնանք հասկնալ ուրիշները եւ սորվիլ անոնցմէ:

ՅԱՍՄԻԿ

10 ԸՆԿԵՐՆԵՐ ՄԻԱՅԱՆ «ՄՈՒՍԱ ՏԱՂ» ՈՒԽՏԻՆ

Մտերմիկ չըջանակի մը մէջ, Փետրուար 15, 1980-ի երեկոյեան, Հայ Երիտասարդաց Դաշնակցութեան «Մուսա Տաղ» ուխտի 10 նորագիրներ կատարեցին իրենց ուխտը եւ երգուրնցան պայքարի Ազատ, Անկախ եւ Միացեալ Հայաստանի մը համար՝ Դաշնակցութեան ուղիով:

Ուրբաթ երեկոյեան, Կարապետեան Սրահի մէջ հաւաքուած Հ.Յ.Դ.-ականներուն եւ Հ.Յ.Դ.-ականներուն բարի գալուստ մաղթելէ ետք, Ուխտի ատենապետ՝ Ընկ. Կարօ Գասպարեան շնորհակալութիւն յայտնեց անոնց՝ իրենց ներկայութեամբ քաջալերած ըլլալուն համար «Մուսա Տաղ» Ուխտը: Ապա, ընկեր ճրարիբեց օրուան կնքահայր, Ընկ. Բարգէն Սասունին, որ իր կարգին անդրադարձաւ երգման կարեւորութեան: Ընկերը շնչտեց թէ այս երգումով նորագիրները մուտք պիտի գործեն Դաշնակցութեան մեծ ընտանիքէն ներս ու պիտի պայքարին անարդարութեան ու բռնակալութեան դէմ, արդարութեան, անկախութեան, մարդկային ազատութեան ու ընկերվարութեան համար: Ընկերը կարգաց երգումը ու նորագիրները մոմի լոյսի տակ կրկնեցին ուխտը: Հ.Յ.Դ. Կեդր. վարչութեան, Հ.Յ.Դ. Գարեգին Նժդեհ եւ Շանթ Կոմիտէութեանց ներկայացուցիչները խօսք անելով շնորհաւորեցին նորեկները, իրենց պատուական այս քայլին համար: Երգման երեկոն փակուեցաւ «Մեր հայրենիք»-ով, լսելէ ետք նորագիր ընկերներէն մէկուն կատարողութեամբ երկու յեղափոխական երգեր:

«ՀԱՅԴՈՒԿ»

Stop! If you are an Armenian born in Lebanon, Iran, Baghdad, or even our beloved Hayastan itself, you might as well stop reading right now, because you surely won't grasp the full intentions of the author, who happens to be one of those "typical" American Armenians.

The above is undoubtedly a ridiculous supposition. Nevertheless, isn't this type of discrimination recurring constantly among not only American born Armenians, but Armenians of many different backgrounds? Especially among the youth. I've witnessed it in schools I have attended, different organizations I've been involved with, and even several churches I've visited.

The Armenians of one origin tend to shut out and rather look down upon the rest — their style of dress, their manner of speaking, and in general, their attitudes and ways of thinking. Consequently, those who are subject to this discrimination become out-casts and are unjustifiably made to suffer because of the fact that they didn't happen to be born in the same part of the world as the others. Furthermore, if there happens to be a group of Armenians that is equally split into two groups of different backgrounds, obviously a rivalry begins to form. I have seen this hostility gradually mount to the point of absurdity.

It is especially idiotic for us, as AYF members who are trying to work in some way for the prosperity of our people, to waste away our precious time and energy on petty differences among ourselves. We simply can't afford to do this any longer. After all, who are we to judge which ideas and styles of living are "right" and which ones are wrong? We keep preaching that Armenians must unite in order to reach any sort of goal at all. This could well be our first step; that is, understanding and learning from Armenians of different upbringings than ourselves.

If anything, we should begin by trying to appreciate the healthy variety of attitudes and schools of thought among the Armenians. It merely adds yet another beautiful dimension to our unique culture.

HASMIG

ՍՍԱՅԱՆՔ

Ոմբագրութիւնս շնորհակալութեամբ ստացաւ յեղափոխական երգերու ձայնապնակ մը յունարէն լեզուով, պատրաստուած ու մեզի ուղարկուած Յունաստանի Հ.Յ.Դ. Նոր Սերունդ Երիտասարդական Միութեան կողմէ: Ձայնապնակը արդիւնքն է բժախնդիր ու լուրջ աշխատանքի մը որ առաւելապէս իբրեւ նպատակ ունի հայկական յեղափոխական քարոզչութիւնը յոյն ժողովուրդին մօտ: Մեր գաղափարակից ընկերներուն այս ձեռնարկը կը գտնենք քաջալերելի: Ոմբագրութիւնս յանձն կ'առնէ ժապաւէնի վրայ արձանագրել ձայնապնակի երգերը եւ ուղարկել ուզողներուն՝ 5 տուարի, ծախսերու արժէքին փոխարէն: Հետաքրքրուողները թող մեզ տեղեկացնեն մեզի գրելով:

«ՀԱՅԴՈՒԿ»

WHY WON'T THEY LISTEN?

It was arranged by the Central Political Council that the Turkish Consul General, Kemal Arikan was to speak to a predominantly AYF group and answer questions on Wednesday evening.

Wednesday evening, February 26, at Haines Hall, UCLA.

Kemal Arikan abruptly left the hall after only the second question had been posed to him. Just a few moments earlier he had concluded his reading to the audience. He executed his job well. His manner of speaking made the lecture difficult to follow or understand. He spoke mainly on Turkish-U.S. relationships and also of the existing "democracy" in Turkey. Throughout the consuls lecture were also scattered mentions of his Armenian "countrymen".

Assuming we were attempting to have this confrontation with the Turk to put him on the spot about our genocide and the Armenian minority within Turkey (at the present, it would be a major step for the Turks even to admit to the massacres). Obviously, the main objective of the meeting was not achieved; the consul left the lecture hall after attempting to answer only one question entailing Armenians.

If we accept the fact that the desired result was not reached, than we must look closely to see if any useful conclusion can be drawn from the meeting.

Was it, after all, such a good idea to organize this type of encounter? Was there anyone really surprised by the events of that evening, by the contents of Arikan's address, by the direction in which his answers seemed to waver, or by the bomb threat that concluded his stay? If anything was acquired, it was a general feeling among the AYF members that they had been taken advantage of, and laughed at.

So let's not let that happen again. We must realize that a Turk will always remain a Turk. It's not as if we haven't had experience with them on these grounds. Time and time again we've prayed that they'd give in to our queries, and time and again they've disregarded us completely. But to look back to modern Armenian history we'll find that at one point, especially the early vital minority in the Ottoman empire. The Turks were definitely dependant upon us for much of their economy at that time when we had so much to offer, it was thrown right back into our faces. Can we really expect it to be different now?

In attending the lecture what statement were we making as Armenians, and especially as Armenian youth struggling to reestablish a nation of our own? Fine. We wanted once again to approach the Turks face to face with questions of our massacres and our lands in hopes that one day we may sit with them, discuss, and compromise. Let's not kid ourselves. Are we really in a position to expect that from them? After all, what do we have to offer in return? What would they possibly benefit from that? — the self-satisfaction of knowing they made a humanitarian gesture?

Not to say that we shouldn't be seen having diplomatic relations with such filthy scum. No. — Quite the contrary! Any peaceful means of promoting our cause is welcomed. But let's make sure these are not useless efforts. We should use the time we've got for activities which will eventually put us in a situation where the assets we've accumulated will force the Turk to come just as willingly to resolve our question.

The Palestinian movement. A while ago there were many who didn't even know that such a people existed. The Palestinians forced people to know. They built up their assets in many ways — economically, militarily, etc. And they certainly made them engaged in serious talks to solve their dispute.

Couldn't this serve us as an example?

In order to keep hold of our lands, it is clear that the Turks will not mind lecturing us for twenty minutes every so often about turkish economy, or with a few words denying our "alleged" massacres. We will not be pacified by these. The time must come when they'll lose too much by *not* dealing with us. Let us not fool ourselves into thinking that activities like the February 26th one will bring us closer to that time. By now we should be convinced of a different, more profitable route.

ROXANNE PARNAGIAN

Kemal Arikan,
Turkish Consul General...

...and his security
agent.

A.Y.F. DEMONSTRATION IN OTTAWA

On Saturday, March 29, 50 Armenian youths participated in a demonstration organized by the A.Y.F. Levon Shant Chapter of Montreal in front of the French Consulate in Ottawa, Canada. The purpose of the demonstration was to demand the release of Hrair Max kilindjian from a French prison.

One hour after the demonstration began, representatives of the youths were accepted into the Consulate to meet with French officials. The Head Consul, Mr. Rene Ala, met with A.Y.F. representatives for approximately 15 minutes. The young Armenians presented a letter to the Consul which outlined their demands. Mr. Ala promised to relay the letter to his government in France and thanked the youths for conducting a demonstration which was peaceful and organized.

Following the meeting, A.Y.F. Levon Shant members spread throughout the streets of Central Ottawa to distribute flyers explaining the purpose of their demonstration.

ԻՆՉՈՒՄՏԻԿ ՉԵՆ ԸՆԵՐ

Փետրուար 26, 1980, Չորեքշաբթի իրիկուն, Թուրք դեսպան Քեմալ Արիբան պիտի խօսէր Հ.Ե.Դ.ական ունկնդիրներու ԵՈՒՄԻ-ԷԼ-ԷԵԵ-Ի սրահներէն Հէյնը Հոլ-ի մէջ: Ձեռնարկը կազմակերպած էր Կեդրոնական Քաղաքական Սորհուրդը:

Սակայն Քեմալ Արիբան ամբարտաւանօրէն ձգեց սրահը, երբ տակաւին հազիւ թէ երկրորդ հարցումը ուղղուած էր իրեն: Դեռ մի քանի վայրկեան առաջ վերջաջուցած էր իր ընթերցումը, վարպետօրէն դժուարահասկնալի դարձնելով գայն: Ան խօսեցաւ Միացեալ Նահանգներու եւ Թուրքիոյ բարեկամութեան մասին, ինչպէս նաեւ Թուրքիոյ մէջ գոյութիւն ունեցող «ժողովրդավարութեան» մասին: Դասախօսութեան մէջ յաճախ յիշեց նաեւ իրեն «Հայրենակից» հայերը:

Նկատելով որ մենք կը փորձէինք ունենալ այս ճակատումը Թուրքիոյ հետ զինքը նեղի դնելու նպատակով, մեր ցեղասպանութեան եւ հայկական փոքրամասնութեան մասին Թուրքիոյ մէջ (ներկայիս նոյնիսկ ջարդին իրականութիւնը ընդունիլը մեծ քայլ մըն է Թուրքիոյ համար), իրապէս այդ փորձը ձախողած էր: Դեսպանը ձգեց սրահը միայն մէկ հարցումի պատասխանել փորձելէ ետք:

Եթէ կ'ընդունինք այս ձախողութիւնը, պէտք է փորձենք որոշ դասեր քաղել այս փորձառութենէն:

Արդեօք ճիշդ էր այսպիսի հանդիպում մը կազմակերպել: Ոեւէ մէկը կա՞ր որ անակնկալի եկաւ այդ իրիկուայ պատահարներէն. Արիբանի դասախօսութեան պարունակութենէն, իր պատասխանի ուղղութենէն կամ ուսմանի սպանալիքէն որ եկաւ վերջ տալու այս հանդիպման: Եթէ բան մը ընդունուեցաւ, այն ալ Հ.Ե.Դ.-ի խաբուած ըլլալու դառն իրականութիւնն էր:

Ուրեմն նոյն սխալը չկրկնենք: Պէտք է հասկնանք թէ Թուրքը միշտ ալ Թուրք է ու կը մնայ այդպէս: Առաջին անգամ չէր որ այսպիսի բան մը կը պատահէր: Երկար ժամանակ մեր պահանջները դրած ենք եւ ազօթած որ ընդունին զանոնք, բայց միշտ ալ անտեսուած ենք: Բայց եթէ նայինք արդի Հայոց Պատմութեան, մասնաւոր 1900-ական թուականներու սկզբնական շրջանին, պիտի տեսնենք թէ մենք կենսունակ փոքրամասնութիւն մըն էինք Օսմանեան կայսրութեան մէջ: Թուրքիոյ ամբողջ անտեսութիւնը Հայերու վրայ հիմնուած էր, ու այս բոլորէն ետք դարձեալ շարք տեղի ունեցաւ: Հիմա ինչպէ՞ս կը սպասենք որ տարբեր ըլլայ:

Դասախօսութեան ներկայ գտնուելով մենք իբր հայեր, եւ մասնաւոր իբր երիտասարդներ, ի՞նչ կ'ուզէինք ըսել, թէ մենք Ազատ, Անկախ Հայաստան կ'ուզենք: Շատ լաւ: Կ'ուզէինք դարձեալ մօտեանալ Թուրքերուն, անոնց առջեւ դնելով ցեղասպանութեան հարցը, մեր հողերուն հարցը, այն յոյսով որ օր մը կրնանք անոնց հետ սեղան նստիլ եւ խնդիրը քննելէ ետք լուծումի հասնիլ: Մենք գմեղ չխաբենք: Իրապէս այդպիսի բան կը սպասենք անոնցմէ. վերջապէս մենք ի՞նչ ունինք տալու փոխարէն. իրենք ի՞նչ օգուտ պիտի տեսնեն. արդեօք այն զիտակցութիւնը թէ մարդասիրական գո՞րծ մը կատարած են:

Ըսել չենք ուզեր թէ քաղաքական կապերու դէմ ենք: Ոչ, ընդհակառակը, որեւէ խաղաղ լուծում ընդունելու միշտ պատրաստ ենք. բայց վստահ ըլլանք թէ այս խաղաղ փորձերը ապարդիւն չեն: Մեր ժամանակը օգտագործենք այնպիսի գործերու համար, որոնք ապագային կրնան Թուրքերուն ստիպել որպէս զի մեր հետ լուծումի հասնին:

Պաղեստինեան շարժումը օրինակ. տակաւին երէկ

էր երբ շատեր չէին լսած անգամ այս ժողովուրդին անունը: Բայց Պաղեստինցիները իրենց գոյութիւնը փաստեցին զանազան ձեւերով — տնտեսական, գինուորական եւյալն: Եւ վստահ որ ստիպեցին Հրեաներուն որ լսեն զիրենք: Հիմա անոնց հարցը լուծելու ճամբուն վրայ է: Արդեօք այս մեղի օրինակ չի՞ կրնար ծառայել:

Թուրքերը մեր հողերը պահելու համար, հաճոյքով քսան վայրկեաննոց դասախօսութիւններ պիտի տան յաճախ, խօսելով թրքական տնտեսութեան մասին եւ հերքելով մեր «իրրեւ թէ» պատահած ջարդերը: Բայց ասոնք մեզ չեն խաղաղեցնեն: Ժամանակը պէտք է գայ երբ անոնք մեր հետ չբանակցելով շատ բան պիտի կորսնցնեն: Մենք մեզ չխաբենք կարծելով թէ Փետրուար 26-ի նման աշխատանքներ այդ ժամանակը աւելի կը մօտեցնեն: Արդէն իսկ պէտք է համոզուինք միւս եւ աւելի օգտակար ուղին ընտրելու: Բ. ՓԱՌՆԱԿԵԱՆ

THOUGHTS ON THE AFGHANISTAN INVASION

We Armenians seem to always keep ourselves conveniently detached from the Russians. Let us not forget that whatever we have left, however small, remains in soviet control (the Armenian Soviet Socialist Republic) — all the more reason for us to be aware of Russia's current political activity.

We know that Russian troops have invaded Afghanistan; we know that this move could possibly be a precedent for soviet invasion of other areas — namely Iran and Pakistan; we also know that these areas are important to the U.S. in satisfying its oil consumption, and therefore Russian invasion here may send the United States to war; but, do we know what kind of effect that might have on Armenians?

There are at least 100,000 Russian troops in Afghanistan. Russian troops. But are they Russian soldiers? These troops are reported to consist of Azerbaijanis, Georgians, Kurds, and a good percentage of Armenians. Could we honestly think the Russians would put their own men on the line?

Furthermore, our republic's southernmost border lies alongside Iran. The Soviet Union has 500,000 troops in precisely this area and on the other side of the Caspian Sea. How many of these men could be Armenian?

Another point to be considered is that Russia is now clamping down severely on dissidents; an obvious problem. Also, latest news is that Russia states that it won't pull out of Afghanistan as long as the U.S. threatens to interfere.

Armenians seem to be caught in the middle of yet another dispute.

Taking only the Armenian point of view, should we be in favor of this potential World War III, or specifically, U.S. retaliation to Russia? Could we possibly afford, or even allow on our conscious, the death toll of Armenians to soar to unimaginable heights? (There have already been numerous Armenian casualties as a result of the Afghanistan invasion). Finally, do our own opinions towards the latest political occurrences defeat our own struggle for survival?

JASMINE

TERRORISTS AND THEIR ACTIVITIES

During the late 1800's and early 1900's, when the Armenian Revolutionary Movement was at the peak of its activity, several Armenian revolutionaries, terrorists, sought revenge for the massacre of the Armenian People by the Turkish Government.

The world was astounded at the publicity given to these acts and even trials of the Armenian terrorists which explicitly showed the Turkish atrocities. Compassion was shown by the greatest example, the acquittal of Soghomon Tehlirian after his murder trial for assassinating the chief planner of the massacres, Talaat Pasha.

It is possible that world society accepted to some extent the assassinations of the actual Turkish criminals of the time, but a common reaction now to terrorist activities is that today's Turks are not directly responsible for the actual Genocide.

It is unfortunate that we must resort to terrorist means to bring us closer to achieving our goal, but we must realize that after all other means have failed, the Armenian People has to find a new means to promote its cause.

Brief biographies of a few of our past Armenian terrorists follow.

Aram Yerganian — He was born in Garin in 1900. When the Republic of Armenia got its independence in 1918, Yerganian was assigned the task of assassinating Khan Khouyski, the prime minister of Azerbaijan who was responsible for the execution of 30,000 Armenians. After successfully completing his mission, Yerganian was sent to Berlin for a new assignment: the assassination of Behaeddine Shakir Bey. Aram Yerganian, with his companion, Arshavir Shiragian, assassinated Behaeddine Shakir and Djemal Azmi on April 17, 1922. In 1927, Yerganian settled in Buenos Aires, Argentina, to escape prosecution. He died there in August of 1934.

Soghomon Tehlirian — He was born in the village of Erzinga. Following the deaths of all the members of his family during the Armenian Genocide, Tehlirian decided that he must avenge the deaths of all Armenian martyrs. While in Istanbul, he was assigned the task of assassinating one of many Armenian traitors, Haroutiune, who had given the names of hundreds of Armenian intellectuals to the Turks. After easily completing his task, Tehlirian began his ultimate mission, the assassination of Talaat Pasha, the Turk barbarian who planned the entire genocide. Tehlirian traveled throughout Europe in search of Talaat, who was in Berlin hiding under a false name. Tehlirian finally found Talaat Pasha, and shot him to death on a Berlin street. He was arrested by the German police for murder, but after a lengthy and well publicized trial, was set free.

Arshavir Shiragian — Since his early youth in Constantinople, Shiragian became involved in the revolutionary activities of his father and brother. He

was given his first assignment in 1920: to assassinate Vahe Ishan, an Armenian traitor. During one of his walks, Shiragian shot Vahe Ishan in the head, crushing his skull. His next mission was to assassinate the prime minister of the Ittihad Government, Sayid Halim, who was in Rome. Following the completion of his mission, Shiragian went to Berlin where he met his friend Aram Yerganian. Together they shot Djemal Azmi and Behaeddine Shakir Bey. Again, they both successfully escaped.

We are no longer in a time when we must look back at these Armenian heroes and dream of their adventurous, brave activities. Armenian terrorists are active even today. Only recently, several terrorist acts and assassinations were carried out in Europe against Turkish institutions and diplomats by the Justice Commandoes of the Armenian Genocide.

The Armenian People has obviously awakened from its slumber. A new renaissance period has begun for us and it will not end until our demands have been met. We will continue to struggle and fight for our rights and for justice until the world realizes that it is dangerous not to help us resolve our Armenian Cause. We will fight for as long as it takes. We must.

NORA

Արշավիր Շիրակեան

Սոգոմոն Թեհլիրեան

Արամ Երկանեան

Արշավիր Շիրակեան

ԱՀԱԲԵԿԻՉՆԵՐԸ ԵՒ ԻՐԵՆՑ ԳՈՐԾՈՒՆԷՈՒԹԻՒՆԸ

1800-ական թուականներու վերջերը եւ 1900-ական թուականներու սկիզբները, Հայ յեղափոխական շարժումը հասած էր իր գագաթնակէտին, հայ յեղափոխական ահաբեկիչներ կը փորձէին վրէժ լուծել թրքական կառավարութենէն:

Այս յեղափոխականներուն ահաբեկչական արարքները ապշեցուցած էին համաշխարհային հանրային կարծիքը: Հայկական հարցի եւ թրքական բռնակալութեան մասին տարուած քարոզչական աշխատանքը այս տէնորներու միջոցաւ հսկայական յաջողութիւններ կ'արձանագրէր: Սողոմոն Թէհլիրեանի դատարանի կողմէ անպարտ արձակումը բաւարար փաստ էր թէ աշխարհը կ'անդրադառնար թուրքին անիրաւութեան եւ հայկական ջարդերու վայրագութեան:

Ներկայիս, հակառակ գոյութիւն ունեցող այն մտայնութեան որուն համաձայն այսօրուան թուրքիան պատասխանատու չէ անցեալին գործադրուած ջարդերուն, հայ ահաբեկիչներ կը շարունակեն իրենց «ակտ»երը, ըսելով թէ «այնքան ատեն որ այսօրուան թուրք կառավարութիւնը՝ ժառանգորդ օսմանեան պատմութեան չճանչնար Հայկական Հարցը խաղաղ միջոցներով պիտի շարունակենք մեր յարձակումները»:

Կարեւոր է հասկնալ անցեալը, հասկնալու համար երկան, ուստի մի քանի տող մեր անցեալի հարեկիչներէն ոմանց մասին:

ԱՐԱՄ ԵՐԿԱՆԵԱՆ - Ծնած Կարին 1900-ին, հազիւ 18 տարեկան՝ կը հրահանգուի իրեն ահաբեկել Ատրպէյճանի վարչապետ Սանխոյսկին որ պատճառ եղած էր 30.000 հայերու ջարդին: Այս գործը յաջողութեամբ կատարելէ ետք, 1922-ին Երկանեան կը դրկուի Պերլին, ահաբեկելու համար Մեծ Եղեռնի պատասխանատուներէն Պէհհատտին Շաքիրը: Արշաիր Շիրակեանի հետ գործակցաբար այս պարտականութիւնն ալ գլուխ կը հանէ Ապրիլ 17, 1922ին: Շատ չանցած, ապահովութեան պատճառներով Երկանեան 1927-ին կը հաստատուի Արժանթին եւ ուր կը մահանայ 34 տարեկան հասակին, թորախտի պատճառով, փայլուն էջ մը ձգած ըլլալով Հ.Յ.Դ.-ի պատմութեան մէջ:

ՍՈՂՈՄՈՆ ԹԷՀԼԻՐԵԱՆ 5 Ծնած Երզնկայի մէջ ու մեծ եղեռնին կորսնցնելէ ետք իր ընտանիքի բոլոր անդամները, Թէհլիրեան կ'անդամակցի Հ.Յ. Դաշնակցութեան: Իսթանպուլ եղած ժամանակ, յաջողութեամբ կ'ահաբեկէ հայ դաւաճան Յարութիւնը որմէ ետք կեդրոնական Կոմիտէի հրահանգով կը մեկնի Եւրոպա՝ գտնելու ու ահաբեկելու համար մեծ մարդասպան թալաթ փաշան: Երկար փնտրութիւններէ ետք, Թէհլիրեան կ'ահաբեկէ թուրք նախկին Ներքին Գործոց նախարարը՝ Պերլինի թաղերէն մէկուն մէջ: Հակառակ իր ձերբակալութեան, Թէհլիրեան անպարտ կ'արձակուի

գերմանական բարձրագոյն ատեանին կողմէ, որմէ ետք կը գաղթէ Հիւսիսային Ամերիկա հոն ապրելու համար իր կեանքին վերջին օրերը:

ԱՐՇԱԻՐ ՇԻՐԱԿԵԱՆ - Ինչպէս իր հայրն ու եղբայրը՝ Շիրակեան իր փոքր տարիքէն մուտք կը գործէ Դաշնակցութեան շարքերը: 1920-ին, իբրեւ առաջին պարտականութիւն կ'ահաբեկէ հայ դաւաճան մը Պոլսոյ մէջ: Ասկէ ետք, Հոռոմի մէջ Շիրակեան կ'ահաբեկէ թուրք իթթիհատական Սաիտ Հալիմ փաշան: Հետեւաբար, կը մեկնի Պերլին, ուր Արամ Երկանեանի ընկերակցութեամբ կ'ահաբեկէ ձէմալ Ազմին եւ Պէհհատտին Շաքիրը:

Երկար ժամանակ անցած է այդ օրերէն, մօտ վաթսուոն տարիներ: Սակայն եւ այնպէս, հայ ահաբեկիչները միայն անցեալին չէ որ կը պատկանին. վերջերս տակաւին «Հայկական Յեղասպանութեան Արդարութեան Մարտիկներ»ը Եւրպայէն արձագանգեց: Այս ցոյց կու տայ ամբողջ ժողովուրդի մը զարթօնքը վաթսուոն տարիներու հանգիստէ մը ետք: Եւ այս զարթօնքը անգամ մը եւս քունի պիտի չմտնէ. մինչեւ մեր նպատակներու իրագործումը, եւ մինչեւ աշխարհի պետութիւնները տեսնեն, թէ վտանգաւոր բան է Հայկական Հարցը անպաշտպան ձգել. այդ հարցին համար իբրեւ հայեր պիտի կռուինք. պէտք է որ կռուինք:

ՎՐԷԺ

1921, Մարտ 5-ին, Թէհլիրեան անունով երիտասարդ հայ մը հաստատուեցաւ Պերլինի արուարձաններէն մէկուն մէջ եւ այն օրէն ետք ան շարունակ քննեց նոյն փողոցի թիւ 37 տունը, որուն վարձակալը 47 տարեկան թիւրք մըն էր: Ալի Սալիտ Պէյն էր ան, կամ աւելի ճիշդը՝ մէկուկէս միլիոն հայերու զանգուածային ջարդին կազմակերպիչ վայրագ թալէաթը:

Տասը օր այսպէս հետեւեցաւ անոր: Մարտ 15-ի կէսօրէ ետքը թալէաթ կը ձգէ տունը, կնոջը ընկերակցութեամբ: Թէհլիրեանը կը հետեւի:

Թալէաթ չի կասկածիր: Թէհլիրեան ճամբան կը խաչաձեւէ, թալէաթին կ'անցնի, կը դանդաղանայ, եւ ապա կը դառնայ: Նայուածքները իրար կը հանդիպին եւ թալէաթ կասկածելով կ'ուզէ ճամբան փոխել: Սակայն ուշ է: Թէհլիրեան կը հանէ ատրճանակը, եւ մէկ փամփուշտով գետին կը փռէ թիւրքը: Թէհլիրեան կը ձերբակալուի:

Թէհլիրեան սպաննեց այդ անմարդկային հրէշը որ պատճառ դարձաւ այս դարու առաջին զանգուածային ջարդին: Ան սպաննեց թիւրք մը որ իրաւունք չունէր ապրելու:

Թէհլիրեանի դատավարութիւնը համաշխարհային ուշադրութիւն ստացաւ եւ Թեհլիրեան ազատ արձակուեցաւ երբ իր արարքը որակեցին մէկ ու կէս միլիոն հայերու ջարդի վրէժը: Իր այս անպարտ արձակումը ամենէն զօրաւոր ապացոյցը եղաւ քաղաքակիրթ մարդկութեան զգացումներուն եւ 1915-ի ջարդերուն համար:

ՊԵՏՐՈՍ ԳԱԶԱՆՃԵԱՆ

IN SUPPORT OF THE PALESTINIAN PEOPLE

As a result of the Middle East separating into various regions following World War I, Palestine became a colony of imperialist England. It remained an English colony until World War II, when the United Nations decided to establish two different governments in the area: Arab and Israeli. But when the British left in 1948, the Israeli government proclaimed all the land in question as its own. Four different Arab-Israeli wars resulted from this, with the most recent one taking place in 1973. The situation still remains the same. Even today, more than 3 million Palestinian Arabs still await a solution so that they can return to their lands.

Despite the fact that international public opinion seems to be that the Palestinian Question is the main cause for the crisis in the Middle East and that peace cannot be achieved in the Middle East until the Palestinian Question is resolved, the national rights of the Palestinians are still being violated and the Palestinian lands continue to remain under the foreign control of the Israeli Zionist Government.

In regard to this issue, the leading governments of the world continue to play games by supposedly establishing this treaty or that agreement. Actually, they have made an entire oppressed Palestinian Nation a toy in their game of power and advantage for themselves.

We are convinced that the rights of the Palestinian People are just as inviolable as those of any other nation and that the demands of the Palestinians are justified; the inevitable realization of their demands is just a matter of time.

“HAYTOUG”

ՊԱՂԵՍՏԻՆՅՑԻ

ԺՈՂՈՎՈՒՐԴԻՆ ԿՈՂՔԻՆ

Առաջին համաշխարհային պատերազմից հետո, Միջին Արեւելքը բաժնուեցաւ զանազան ազդեցութեան շրջաններու, որուն իբր արդիւնք Պաղեստին ինկաւ իմպէրիալիստ Անգլիոյ դադուժատիրութեան տակ: Այս վիճակին մէջ մնաց մինչեւ Բ. համաշխարհային պատերազմ, որմէ ետք ՄԱԿ-ը յանձնարարեց հոն կազմել երկու պետութիւններ՝ արաբական եւ հրէական: Բայց Անգլիացիները քաշուելով (1948), Իսրայէլեան պետութիւնը հռչակուեցաւ ամբողջ հողամասին վրայ: Ասոր իբր արդիւնք տեղի ունեցան չորս արաբ-իսրայէլեան պատերազմներ որոնցմէ վերջինը 1973-ին: Սակայն դրութիւնը նոյնը կը մնայ եւ այսօր աւելի քան երեք միլիոն Պաղեստինցի Արաբներ կը սպասեն լուծումի, վերադառնալու համար իրենց հողերը:

Հակառակ որ համաշխարհային հանրային կարծիքը կ'անդրադառնայ թէ Պաղեստինեան հարցը ողնասիւնը կը կազմէ Միջին Արեւելեան տազնապներուն եւ թէ վերջնական խաղաղութիւն չկրնար տիրել Միջին Արեւելքի մէջ առանց Պաղեստինցիներու հարցի լուծման, այս վերջիններուն ազգային իրաւունքները եւ հողերը կը շարունակուին բռնագրաւուած մնալ Իսրայէլի զինուորական կառավարութեան կողմէ:

Այս հարցին շուրջ, աշխարհի մեծ պետութիւնները կը շարունակեն «տուն-տուն» խաղալ, այս կամ այն դաշինքը կամ համաձայնութիւնը ու իրենց քմայքին խաղալիք կը դարձնեն իրաւագրկուած ամբողջ ժողովուրդ մը:

Համոզուած ենք թէ Պաղեստինցի ժողովուրդի իրաւունքները նոյնքան անբռնարարելի են որքան ուրիշ որեւէ ժողովուրդի իրաւունքները, ու թէ Պաղեստինցի ժողովուրդին պահանջները իրաւացի են ու արգար, ու անոնց իրականացումը անժամանցելի:

«ՀԱՅԴՈՒԿ»

ՕԹԹԱՈՒԱՅԻ ՄԷՋ ՑՈՅՑ Հ.Ե.Դ.-Ի ԿՈՂՄԷ

Կազմակերպութեամբ Գանատայի Հ.Ե.Դ.-ի Մոնրէպլի Լեւոն Շանթ Ուխտին, 29 Մարտին, Շաբաթ օր, Օթթաուայի ֆրանսական դեսպանատան առջեւ տեղի ունեցաւ խաղաղ ցոյց մը, մասնակցութեամբ շուրջ 50 երիտասարդներու:

Ցուցարարները կը պահանջէին որ ֆրանսական կառավարութիւնը ազատ արձակէ Մարսէյլի մէջ ձերբակալուած, եւ Պերնի թուրք դեսպանին դէմ կատարուած մահափորձին մասնակցած ըլլալու ամբաստանու-

թեամբ դատաւարութեան ենթարկուող Հրայր Մաքս Գիլինճեանը:

Մօտ մէկ ժամ ցոյց կատարելէ ետք, ցուցարարներէն երկու ներկայացուցիչներ ընդունուեցան դեսպանատունէն ներս: Դեսպանատան առաջին հիւպատոսը՝ Պր. Բրնէ Ալա, քառորդ ժամուան տեսակցութիւն մը ունեցաւ երկու ներկայացուցիչներուն հետ, որու ընթացքին ստացաւ պահանջագիր մը, զոր խոստացաւ փոխանցել իր կառավարութեան: Պր. Հիւպատոսը չնորհակալութիւն յայտնեց ցոյցի խաղաղ բնոյթին համար:

Ցոյցէն ետք, Օթթաուայի մայր պողոտային վրայ, ցոյցին նպատակը յայտնող թուցիկներ բաժնուեցան հանրութեան:

SURVEY NO. 5

This survey has been conducted at the Montebello "Vahan Casdashian" Senior Chapter meeting. Number of members present — 36.

1. Do you believe that in the near future we will reach our goal of a Free, Independent, and United Armenia?

Yes	No	Undecided
28%	47%	25%

2. Regarding that the A.Y.F. should prepare its members for the A.R.F., are you ready to be an A.R.F. member yourself?

Yes	No	Undecided
25%	42%	33%

3. In the resolving of the HAI TAD, which measure do you think is more effective?

Political	Military	Political and Military
42%	2%	56%

4. Do you think if we negotiate with the Turkish Government, we will reach a settlement?

Yes	No	Undecided
9%	69%	22%

5. Are you ready to go and live in Armenia when it becomes independent?

Yes	No	Undecided
30%	40%	30%

Taking into consideration the results and the general picture given by this research, we see fit to analyze the survey in order to reach a clear conclusion.

The most ridiculous and altogether saddening aspect of the results is the large percentage of "undecided" answers. About 22% of the chapter answered "undecided" to every question. This shows that 8 members of the chapter are not sure about the possibility of the establishment of a free and independent Armenia; they are not sure if they want to become A.R.F. members; they are not sure if they would want to immigrate to an independent Armenia. In our opinion, this indolence is intolerable and these ungers must re-examine their status in the organization.

In examining the results to the other questions, we observed the answers to question number 2 and question number 4. We found the answers to number 2 unacceptable. Despite the fact that we respect the undecided stance presented by 33%, we feel that the 42% or 15 ungers who are sure that they will not eventually become A.R.F. members, present a poor picture.

We found the answers to the fourth question satisfactory. We found the answers to the fourth question satisfactory. Twenty-five out of thirty-six members seemingly find that an agreement with the Turkish Government would be meaningless. This proves that we have begun to make an example of history by putting our faith in our own strength.

the mentality and attitude of the chapter members; or our observations may not be in place for some people. In any case, in comparison with the past, we congratulate our Montebello ungers for their generally positive attitude.

ED.

ՀԱՐՅԱՐԱՆ ԹԻՒ 5

Այս ուսումնասիրական աշխատանքը կատարուած է Մօնթէպէլլոյի «Վահան Գարտաշեան» երէց ուխտի ժողովին: Ներկաներու թիւ՝ 36:

1. Կը հաւատա՞ս որ մօտ ապագային պիտի հասնինք Ազատ, Անկախ եւ Միացեալ Հայաստանի մեր նպատակին:

Այո	Ոչ	Անվստահ
28%	47%	25%

2. Նկատելով որ Հ.Յ.Դ.-ն շարքային պատրաստող կազմակերպութիւն է, դուն անձնապէս ապագային շարքերը պիտի անցնի՞ս:

Այո	Ոչ	Անվստահ
25%	42%	33%

3. Հայ Դատի լուծման համար ո՞ր միջոցը աւելի ազդեցիկ կը կարծես:

Քաղաքական	Զինուորական	Քաղ./Զին.
42%	2%	56%

4. Կը կարծես՞ որ եթէ թուրք կառավարութեան հետ բանակցութեան մտնենք, արդիւնքի կը հասնինք:

Այո	Ոչ	Անվստահ
9%	69%	22%

5. Հայաստան անկախ ըլլալու պարագային, պատրաստ ես հօն երթալ ապրելու:

Այո	Ոչ	Անվստահ
30%	40%	30%

Այս ուսումնասիրական աշխատանքին արդիւնքներն ու ընդհանուր տրամադրութիւնները նկատի առնելով, հարկ կը տեսնենք զանոնք կարճ ձեռք վերլուծել ու հասնիլ յստակ եզրակացութեան մը:

Արդիւնքներուն ամենէն ծիծաղելի եւ միանգամայն տխուր երեւոյթը պատասխաններուն «անվստահ» ներկայացնող թիւն է: Առնուազն ուխտին 22%-ը ամէն մէկ հարցումին «անվստահ» դիրքորոշում ունեցած է: Այս կը նշանակէ թէ ուխտին 8 անդամները վստահ չեն ազատ ու անկախ Հայաստանի կերտման կարելիութեանց, վստահ չեն եթէ կ'ուզեն Հ.Յ.Դ. շարքերը անցնիլ, վստահ չեն եթէ կ'ուզեն դէպի անկախ Հայաստան մը ներգաղթել: Ըստ մեզի, այս թույլատրութիւնը անթոյլատրելի է եւ այս ընկերները պէտք է որ իրենց ընթացքը վերատեսուցեան ենթարկեն:

Քննելով այլ հարցումներու արդիւնքները, նկատեցինք թիւ 2 եւ 4 հարցումներու պատասխանները: Թիւ 2-ին պատասխանը գտանք անընդունելի: Հակառակ որ կը յարգենք 33% անորոշներու կեցուածքը, կը կարծենք թէ 42% ներկայացնող 15 ընկերները, որոնք վստահ են թէ Հ.Յ.Դ. շարքերը պիտի չանցնին, տխուր պատկեր մը կը ներկայացնեն: Թիւ 4 հարցումի պատասխանները գտանք բաւարարուցիչ: Ըստ երեւոյթին 36-ի վրայ 25 ընկերները անիմաստ կը նկատեն թուրք կառավարութեան հետ բանակցութիւն մը: Այս կը բաստէ թէ սկսած ենք պատմութենէն օրինակ առնելով, վստահիլ մեր սեփական ուժերուն վրայ:

Այս ընդհանուր պատկերը կրնայ ճշգրիտ կերպով չներկայացնել ուխտի ընկերներու մտայնութիւնն ու կեցուածքը, եւ կամ, կրնան մեր դիտողութիւնները շատերու համար տեղին չըլլալ: Յամենայն դէպս, բաղդատելով անցեալին, կը քաջալերենք մեր Մօնթէպէլլոյի ընկերներուն բարեփոխուած ընթացքը:

ԽՄԲ.

A LOOK AT GENOCIDE

We Armenians continue to claim our tragedies of 1915 as the "First Genocide of the Twentieth Century." The horrible details of the plight of our ancestors are relayed to us through the personal accounts of our own grandparents. Tears are shed and self-pity sets in.

It is time to stop living in the past. We all know what happened sixty-five years ago and we are saddened by it, but we must now begin to examine the situation realistically and logically. Our emotions must cease to control our minds before it is too late. This sudden changeover is most definitely not meant to forget our martyrs, to forget the atrocities; but rather, it means that we must *act* now, instead of *reacting* to something that happened so long ago.

Armenians don't seem to realize that they were neither the first nor the last nation to be massacred. However, they claim that if international action had been taken to prevent or even stop the Armenian Genocide, it is probable that future genocides such as that of the Jews, Irish, Vietnamese, etc., would never have taken place. The only obvious difference between the Armenian Genocide and the genocides that were later committed against other peoples is that only the Armenians were massacred for no apparent reason.

The Turks must have had their reasons to commit such atrocious acts. Turkish apologists have claimed that the Armenian massacres were carried out merely as a wartime security measure against a treasonous minority group. At the start of World War I, the Turkish government was in desperate need of capital for its war effort. Unfortunately for the minorities, most of Turkey's trade was in the control of the Armenians and Greeks. Using this as an excuse, the Turkish government proceeded to eliminate the problem of foreign control of its economy. Armenians living in Turkey attempted to show their loyalty to the Turkish state, but because Armenians outside of Turkey tended to support the Turkish Armenians were also helping the enemies of Turkey. Turkish nationalism and pride was so inflamed at this time that the government would have, and did, resort to any fascist means of liquidating any and all potential enemies of the state.

It must be understood that in no way are the Turks' actions being justified here; however, we must admit that any government can exercise its right to rid itself of dangerous or detrimental elements within its country. But by no means whatsoever can this be an excuse to justify an act of attempted genocide.

Ironically enough, however, not only will the Turks not admit to any of the above reasons for the Genocide, but they won't even admit that a Genocide ever took place.

Finally, the Armenians realized what was happening. Whether it was in self-defense or in a revolutionary plan for independence, Armenians finally begin to strengthen themselves through arms. When in 1915, all Armenian men over the age of 15 were ordered to report to government offices, which would incidentally lead to their eventual slaughter, the Armenians of Van retaliated. Rather than give themselves up to the unjustified murders, they chose to organize a siege for defense. The Turks, calling this a "revolution", used it as a pretext to punish all Ar-

menians. They planned to kill every single Armenian man, woman, and child. They intended their killings to be total. This was indeed genocide.

We remind the world of the "forgotten Genocide" and we continuously demand that the injustices be justified. We demand sympathy from those who "advocate" human rights. A Genocide Convention was established in 1946 for the prevention of genocide and the punishment of organizers of genocide. The Convention arose out of a general reaction to the Nazi crimes against the Jewish People. It was admitted that mass liquidations had occurred previously in world history, but that none were in comparable proportions to that of the Jewish Holocaust. This type of misguided statement leads to some inevitable questions: Why was genocide prevention not attempted following the Armenian genocide? Why were the systematic massacres of almost two million people simply overlooked? How can a nation guilty of genocide succeed in burying the facts and in making the world forget? Why did we have to fight to have Paragraph 30 included in the Genocide Report of the United Nations? Why must we Armenians struggle constantly to correct distortions of history?

Although the Genocide Convention condemned genocide as a crime in international law, it was sadly unsuccessful in preventing future genocides. The responsibility of ruling in cases claiming genocidal acts was given to the General Assembly of the United Nations. Unofficial claims of genocide were made regarding the Negroes in Southern Sudan, Kurds in Iraq, and Biafrans in Nigeria, but unfortunately, no attempt was made to seize the General Assembly with these claims.

Thus, we can easily come to the conclusion that only *we* can straighten the facts. We can rely only on ourselves for protection and justice. And it is only possible to do this if we cease to indulge ourselves in self-pity, seeking sympathy from the world. The past must be used as an example to learn from, not as a stepping stone to allowing anyone to take advantage of our emotional weaknesses. By no means is the Armenian Question a dead issue. It is our obligation to our ancestors to keep it alive in our own hearts and minds. This burden has been placed upon our shoulders. It is time to stop passing the burden to future generations. Let our generation be the one to resolve the Armenian Cause once and for all. Let today's youth become the Armenian leaders, fighters, revolutionaries of the future. We must not need to protect ourselves from the world, from assimilation, and especially not from the Turks; let them seek protection from us. The Justice Commandoes of the Armenian Genocide have already accomplished this task to some extent. We must complete our task one-hundred percent before we leave it behind, unfinished, to future Armenians. Their very existence is left in our hands.

Let us rid ourselves of the insulting phrase of being labeled "indifferent Armenian youths." From now on, let the restless bones and spirits of our one-and-a-half million Armenians lie easy. Let the echoes of their screams be constant reminders to us that we must fulfill our obligations. We will continue and we will resolve our struggle for justice.

NORA

THE BASQUES

Geographically, Basque is a north-eastern region of Spain with a population of approximately 2,5 million. The Basque terrorists are attempting to establish an independent state free of Spanish rule. Their ultimate goal is to acquire an independent state composed of the four predominantly Basque provinces in Spain and the three Basque provinces in France. The Basque terrorists are basically young and middle-class. Some of them believe primarily in the Marxist-Leninist ideology, while others are strong followers of nationalism. Their organization is called Euzkadi ta Azkatasuna or Basque Homeland and Liberty. The Basques believe that their ultimate goal can be achieved only through terrorism. The Basque organization can call on about three hundred men at any time for terrorist activity while another three hundred men provide intelligence, cover and shelter.

In 1978, the Basque terrorists were responsible for sixty-three political killings. They were also responsible for the robbery of one-million dollars from Spanish banks. They committed forty political assassinations in 1979.

The Basque terrorists assassinate political figures in order to achieve their goal and to arouse their people's support for their liberation movement.

As a result to these terrorist acts, the government of Spain gave the Basques more power. Although the change has been made, the Basques are still dissatisfied, which means that the Basque terrorist movement will continue to exist until they achieve an independent state.

ՊԱՍԿԵՐԸ

Պասկը՝ Սպանիոյ հիւսիս արեւելքը գտնուող շրջան մըն է, մօտաւորապէս 2.5 միլիոն բնակչութեամբ:

Պասկ ահաբեկիչները կ'աշխատին Սպանիայէն ազատ եւ անկախ հանրապետութիւն մը հռչակել: Իրենց նպատակն է Սպանիոյ մէջ գտնուող 4 Պասկ շրջանները միացնել Ֆրանսայի մէջ եղող 3 շրջաններուն եւ հիմնել ազատ երկիր մը: Անոնք միջակ դասակարգի պատկանող երիտասարդներ են, որոնցմէ ոմանք կը հաւատան Մարքսի եւ Լենինի իտէալին: Իրենց կազմակերպութիւնը կը կոչուի "Euzkadi ta Azkatasuna" կամ Պասկ՝ Հայրենիք եւ Ազատութիւն: Պասկի անդամները կը հաւատան թէ իրենց նպատակին կը հասնին միայն տեռորով: Այս կազմակերպութիւնը կրնայ որեւէ ժամանակ 600-է աւելի մարդ հաւաքել. 300 տեռորի, մնացածը այլ ձեւի աշխատանքներու համար:

1978-ին, Պասկը պատասխանատու էր 63 սպանութիւններու եւ 1 միլիոն տոլարի կողոպուտի: 1979-ին, 40 սպանութիւններ նաեւ կատարեցին:

Պասկի անդամները քաղաքական բարձր անձնաւորութիւններ կը սպաննեն՝ հասնելու համար իրենց նպատակին:

Այս ահաբեկչական շարժումներուն պատճառաւ, Սպանիոյ կառավարութիւնը Պասկերուն աւելի ազատութիւն եւ ուժ տուաւ: Սակայն Պասկը տակաւին գոհացում չէ ստացած եւ այս կը նշանակէ թէ ահաբեկչական շարժումը պիտի շարունակուի մինչեւ իրենց նպատակին հասնիլը:

VENGEANCE

On March 5, 1921, an Armenian youth by the name of Tehlirian established himself in one of the suburbs of the city of Berlin. From that day, Tehlirian began to continuously observe one house of a specific Berlin street whose tenant was a 47 year old Turk. His name was Ali Said Bey or to be more precise, the chief organizer of the inhumane massacres of one-and-a-half million Armenians, the barbaric Talaat.

Tehlirian continued to observe Talaat for ten long days. On March 15, Talaat leaves his house accompanied by his wife. Tehlirian proceeds to follow his target.

As he walks, Talaat does not suspect Tehlirian's plan. Tehlirian crosses Talaat's path, passes him, begins to slow his pace, and then turns to face him. Their eyes meet. Talaat begins to suspect his fate and wants to change his direction, but it is too late. Tehlirian produces his pistol and with one carefully placed shot, the Turk falls to the ground. Tehlirian is then arrested.

Tehlirian killed that inhumane monster who was responsible for the first mass genocide of this century. Tehlirian killed a Turk who had no right to live.

Tehlirian's trial received international recognition and he was set free when his act was qualified as revenge for one-and-a-half million massacred Armenians. His innocent verdict became the strongest proof for compassion from law-abiding humanity, and for the 1915 massacres.

With this act, the world realized that the Armenian People has not forgotten Turkey's inhumane actions and it will not forget until just reparations are given to it. Recently in France, a young Armenian named Hrair Kilindjian was arrested on charges that he attempted to assassinate the Turkish ambassador to Switzerland.

These kinds of arrests will not stop the Armenian people; they will only act as catalysts. Turkey will one day admit to its actions. It will pay its debts fully.

BEDROS KAZANJIAN

ADDRESS TO THE A.R.S.

ՊԱՏԳԱՄ ՀՕՄ-ԻՆ

The Armenian Relief Society is already 70 years old. Since its beginning days of the Red Cross, until now, when it is more spread out and fruitful than ever before, the Armenian Relief Society is presented to us as an organization which has continuously shown dedication to the Armenian Revolution and which constantly endeavors to put the rights of the Armenian People on the highest level of importance to protect our advantages.

Is it possible to glorify it and praise it enough? Armenian revolutionaries are deserving of applause only when they have efficiently completed their work. This must also apply to the A.R.S. since it is, if nothing else, a branch of the Armenian Revolutionary Federation. Therefore, as long as the work is yet unfinished, and the Armenian Revolution has not yet reached home, we must be satisfied by saying that the Armenian Relief Society has fulfilled its obligations of preventing assimilation and educating and training the Armenian youth and has justified its existence.

Let it continue its generous work for the "Holy Cause"; let it continue to provide a chance for the aiding the poor, and the needy Armenian; let it always continue to stand as a strong backbone for all A.R.F. Youth Organizations and their activities.

So when the holy day finally arrives, we can say all of the above and much more with an even more grateful and happy heart.

"HAYTOUG"

Հայ Օգնութեան Միութիւնը արդէն իսկ եօթանասուն տարեկան է: Իր հիմնադրութեան «Կարմիր խաչ» օրերէն մինչեւ այս օրերս, երբ ան աւելի տարածուած է ու առաւել բեղուն քան երբեք, Հայ Օգնութեան Միութիւնը կը ներկայանայ մեզի իբրեւ կազմակերպութիւն մը որ շարունակ նուիրուած է Հայ Յեղափոխութեան ու միշտ ալ հանդիսացած առաջին կարգի վրայ Հայ ժողովուրդի գերագոյն շահերու պահպանման ի խնդիր:

Արդեօք հարկ է զինք փառաբանել ու իր գործունէութիւնը գովաբանել:

Հայ յեղափոխականները ծափահարութեան կ'արժանանան իրենց աշխատանքին նշանակալից միայն ու միայն երբ իրենց աշխատանքը բոլորած են: Նոյնն ալ պէտք է ըլլայ ՀՕՄ-ի պարագան, քանի որ ՀՕՄ-ը ոչ ուրիշ բան է եթէ ոչ մէկ ճիւղաւորուած Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութեան: Ուստի, այնքան ատեն որ գործը տակաւին չէ տեղ հասած, կը բաւարարուինք ըսելով թէ հայապահպանման, երիտասարդութեան կրթութեան ու դաստիարակութեան գծով, Հայ Օգնութեան Միութիւնը կատարած է իր պարտականութիւնը ու արդարացուցած իր գոյութիւնը:

Ուրեմն թող ան շարունակէ իր վեհանձն գործը յանուն «սուրբ գործ»ին, թող շարունակէ առիթ ընծայել Հայ հիւանդին, աղքատին ու չբաւորին, թող միշտ շարունակէ զօրավիգ կանգնիլ Հ.Յ.Դ. Երիտասարդաց Միութեանց ու անոնց աշխատանքներուն:

Որպէս զի երբ սուրբ օրը գայ, վերոյիշեալ խօսքերը աւելի զարդարուած ու առաւել ուրախ սրտով արտասանենք:

«ՀԱՅԴՈՒԿ»

LETTER FROM:

CENTRAL JUNIOR EXECUTIVE

The Central Junior Executive was created according to the decision of the 1979 Convention of the Armenian Youth Federation. The CJE was created in order to assist the Junior chapters and to serve as a better link within the chapters, so that the Central Executive can concentrate its efforts on Senior Chapters.

The members of the CJE are: Ani Mgrditchian
Seta Boujikian Michael Ananian
Ara Dabanjian Caroline Chakalian.

At its first meeting, the CJE appointed representatives to each chapter.

In fraternal spirit,

CENTRAL JUNIOR EXECUTIVE

Խմբագրութիւնս ցարդ ընդունած է.

ARF Rosdom Gomideh	\$200
ARF Aharonian Gomideh	200
ARF Tro Gomideh	200
ARF Lernavayr Gomideh	100
ARS Anahid Chapter	300
ARS Mayr Chapter	200
ARS Gars Chapter	200
ARS Nayiri Chapter	200
AYF Simon Vratzian Jr. Chapter	100
AYF Nigol Touman Chapter	100
Unger from Shant Gomideh	200
Unger Nerces Eykjian	200
Unger Harout Beshlian	200
Mr. Nshan Kalayjian	200
Unger Missak Yasejian	100
Ani & Karekin Mgrdichian	100
Unger Garo Kheshvadjian	100
Unger Hrair Karamardian	100
Mrs Angele Bahuth	50
Unger Missak Melmezian	50
Mr. Dikran Elmassian	25
Unger Haigaz Boyadjian	25
Anonymous	100
Anonymous	100

Շնորհակալութիւններ Alco Printing Co.-ին:

Telex
 ROMF APRIL 17 (AP) — TURKISH ARMY ASSAULTOR TO THE VATICAN VECDI TUPEL
 AND A BODYGUARD WERE WOUNDED IN A TRAFFIC ACCIDENT TODAY BY AN ARMENIAN COMMANDO
 COMMANDO CLAIMING THIS IS AN ATTEMPT TO ASSASSINATE THE VATICAN VECDI TUPEL
 TURKISH INSTITUTIONS AND THE ARMY TODAY BY AN ARMENIAN COMMANDO
 THE 63-YEAR-OLD AMBASSADOR'S CAR WAS AMBUSHED THROUGHOUT THE WORLD
 REPORTED A CROSSROAD TRAFFIC WOUNDING THE DIPLOMAT IN THE SHOULDER AND A
 BODYGUARD LEAPED HEAVY TRAFFIC WOUNDING THE DIPLOMAT IN THE SHOULDER AND A
 THE DRIVER SHOT THE CAR FORWARD WHILE A SECOND ARMED BODYGUARD
 SAID TO BE IN NO DANGER. DOCTORS WERE MORE CONCERNED ABOUT THE
 THE WOUNDED WERE PUSHED TO A NEARBY HOSPITAL WHERE MR. TUPEL WAS
 MURDERED IN A SIMILAR ATTACK BY ARMENIAN REVENGE GROUPS IN 1977. MR.
 TUPEL FOLLOWS STRICT SECURITY PROCEDURES TRAVELLING THROUGH
 METERS (1 KILOMETER) FROM HIS HOME TO THE EMBASSY IN A CAR WITH TWO HUNDRED
 BODYGUARDS TODAY'S ATTACK CAME ONLY MOMENTS AFTER HE SET OUT
 MORE
 AFP 17/1333
 BUREAU PARIS
 TELEX 128168 FRAMPRESSE NYK

Ո՛Վ ԱՐԴԱՐՈՒԹԻՒՆ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ, ԹՈՂ ԵՍ ԹՔՆԵՄ ՔՈ ՃԱԿՏԻՆ:
 ՍԻԱՄԱՆԹՕ